

Ambtenarenzaken over 2015
uitspraakdatum: 2 februari 2015
zaaknummer: GAZ 2013/66329

GERECHT IN AMBTENARENZAKEN VAN CURAÇAO

Uitspraak

in de zaak van:

Edsel GUMBS,
wonend op Curaçao,
klager,
gemachtigde: mr. M.M. Bloem,

tegen:

- 1. DE REGERING VAN HET LAND CURAÇAO,**
- 2. DE MINISTER VAN ALGEMENE ZAKEN,**
- 3. DE MINISTER VAN JUSTITIE,**
- 4. DE GOUVERNEUR VAN HET LAND CURAÇAO,**
zetelende op Curaçao,
verweerders,
gemachtigden: mrs. L.M. Virginia en E. van Veen.

1. Procesverloop

Klager heeft op 23 december 2013 een pro forma bezwaarschrift van dezelfde dag met producties ingevolge de Regeling Ambtenarenrechtspraak 1951 (hierna: RAR) ingediend ter griffie.

Klager heeft op 4 april 2014 een definitief bezwaarschrift d.d. 1 april 2014 met producties ingediend ter griffie.

Verweerders hebben op 9 juni 2014 per fax en op 12 juni 2014 ter griffie, een contra-memorie ingediend.

Bij schrijven van 9 oktober 2014 heeft klager ten behoeve van de zitting producties overgelegd.

De behandeling ter zitting van het Gerecht heeft op 17 oktober 2014 plaatsgevonden. Klager is verschenen vergezeld van zijn gemachtigde. Verweerders hebben zich doen vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

zaaknummer: GAZ 2013/66329
uitspraakdatum: 2 februari 2015

Allen hebben het woord gevoerd. Beide partijen hebben pleitnotities voorgedragen en overgelegd.

Ter zitting is afgesproken dat verweerders uiterlijk 31 oktober 2014 zouden berichten omtrent hun bereidheid om de zaak in der minne te schikken.

Bij mailbericht van 31 oktober 2014 heeft gemachtigde Virginia bericht dat bij verweerders geen bereidheid bestaat om een nieuwe poging te wagen om de zaak in der minne te regelen.

Bij mailbericht van 11 november 2014 heeft de gemachtigde van klager verzocht om een datum voor de uitspraak te bepalen.

Uitspraak is (uiteindelijk) bepaald op heden.

2. Feiten

Bij Landsbesluit van 3 november 2005 is klager overgeplaatst van het Korps Politie Curaçao naar de Veiligheidsdienst Nederlandse Antillen. Per 1 juli 2005 was klager aangesteld als adjunct-hoofd en per 1 juli 2006 als hoofd van voornoemde dienst.

Op 10 oktober 2010 is het Land Nederlandse Antillen opgeheven en heeft Curacao de status van Land binnen het Koninkrijk gekregen. Klager heeft zijn werkzaamheden voortgezet als Hoofd van de Veiligheidsdienst Curaçao (hierna: VDC).

Bij brief van 29 september 2010 heeft de Gouverneur de Procureur Generaal bericht dat door de formateur opdracht had gegeven en is overeengekomen met de Gouverneur om voor zijn kandidaat ministers en hemzelf een antecedentenonderzoek te doen mede omvattende een veiligheidsonderzoek.

Bij brief van 26 oktober 2010 heeft de Gouverneur klager, na een gesprek met de toenmalige Minister President, bericht dat hij op 7 oktober 2010 een gesprek met de Minister President had gehad en dat daarbij was geconstateerd dat de Veiligheidsdienst wegens tijdsgebrek niet is staat is geweest een volledige screening uit te voeren naar alle kandidaat-bewindslieden, dat klager dat had aangegeven aan de betrokken politieke leiders en dat klager daarbij had aangegeven voort te zullen gaan met een feitenonderzoek. De Gouverneur heeft bij voormelde brief benadrukt te hechten aan de doorgang van de screeningsprocedure. De Gouverneur heeft daarbij zijn mondeling verzoek om het feitenonderzoek, zo nodig op basis van artikel 43 tweede lid van het Statuut, zo spoedig mogelijk af te ronden, bevestigd.

Op 27 oktober 2010 is klager door de Minister President, tevens Minister van Algemene Zaken de toegang ontzegd tot de dienstlokalen, dienstgebouwen en

zaaknummer: GAZ 2013/66329
uitspraakdatum: 2 februari 2015

het werk. Voorts is medegedeeld dat klager niet zal worden voorgedragen voor de functie van Hoofd VDC.

Bij uitspraak van 23 november 2010 heeft het Gerecht bij beslissing bij voorraad voormeld besluit alsmede de benoeming van een interim Hoofd VDC geschorst totdat in de bodemzaak zal zijn beslist. Het Gerecht heeft daarbij overwogen dat het niet in de eerste plaats de taak van klager was om de Minister President te wijzen op het bestaan van het (hierna nog te noemen) Landsbesluit van 10 februari 2010. Voorts is volgens het Gerecht ter zitting vast komen te staan dat de Minister President van dit besluit op de hoogte was voor zijn aantreden. Ook is het Gerecht van oordeel dat niet valt in te zien waarom het enkele feit dat in het verslag van de bijeenkomst van 4 oktober 2010 niet is opgenomen dat de screening niet heeft plaatsgevonden vanwege tijdsgebrek, afbreuk zou doen aan de integriteit van klager. Het Gerecht overweegt daarbij dat uit de stukken naar voren komt dat klager zowel de Gouverneur als de Minister President hiervan op de hoogte heeft gesteld.

Verder is het Gerecht van oordeel dat de Minister President voor zijn aantreden op de hoogte was gesteld van de omstandigheid dat er een feitenonderzoek zou plaats vinden en dat dit in opdracht van de Gouverneur plaatsvond. Volgens het Gerecht is niet gebleken dat klager daarover onjuiste mededelingen heeft gedaan. Dat klager de Minister President niet op hoogte had gesteld dat de Gouverneur hem had verzocht om het feitenonderzoek voort te zetten doet volgens het Gerecht geen afbreuk aan de integriteit van klager. Het was daarbij aan de Minister President om zijn eventuele ongenoegen over de wijze van screening (feiten- dan wel veiligheidsonderzoek) kenbaar te maken aan de Gouverneur en klager. Voor wat betreft het gestelde gebrek aan informatieverstrekking aan de Minister President overweegt het Gerecht dat klager niet kan worden verweten dat hij de tot dan toe gangbare werkwijze van informatieverstrekking heeft gevolgd. Het Gerecht was van oordeel dat de aangevoerde gronden niet het oordeel konden dragen dat klager ongeschikt was voor de functie. Het Gerecht heeft de toegangszegging van 27 oktober 2010 derhalve geschorst.

Bij besluit van 24 november 2010 is klager de toegang tot de werkplek en de dienstgebouwen ontzegd door de Minister van Algemene Zaken en de Minister van Justitie voor de duur van een te houden onderzoek en, vooralsnog, gesteld op een periode van drie maanden. Overwogen wordt daarbij dat de zeer verstoorde relatie tussen klager en zijn directe leidinggevenden dan wel het geschade vertrouwen van verweerders, mede gelet op de brieven die ter zitting van 18 en 22 november 2010 in voormelde zaak door klager zijn overgelegd, de Ministers aanleiding hebben gegeven om te onderzoeken of klager aan kan blijven als (fungerend) hoofd van de VDC. Volgens de Ministers had klager de Ministers niet van deze brieven op de hoogte gesteld en heeft hij met de brieven, die horen bij een veiligheidsonderzoek, in strijd gehandeld met de Landsverordening Veiligheidsdienst en het Landsbesluit van 10 februari 2010.

zaaknummer: GAZ 2013/66329
uitspraakdatum: 2 februari 2015

Voorts zijn de brieven, volgens hen, inhoudelijk onjuist. De Ministers menen dat klager de Minister President van een dergelijke afwijking van de regels in kennis had moeten stellen.

Bij uitspraak van 23 december 2010 heeft het Gerecht bij beslissing bij voorraad geoordeeld dat het besluit van 24 november 2010 dient te worden opgevat als een schorsing waarover de Commissie van Toezicht ingevolge artikel 2 lid 3 van de Landsverordening Veiligheidsdienst Curacao (hierna: LVC) gehoord had dienen te worden. Het Gerecht heeft het besluit van 24 november 2010 geschorst.

Bij memo van 14 maart 2011 van HR OO IT is de toenmalige Minister van Justitie geadviseerd over een beëindigingsvergoeding voor klager.

Bij brief van 1 juni 2011 hebben de Minister van Algemene Zaken en de Minister van Justitie klager bericht dat hij met onmiddellijke ingang voor de duur van zes maanden zou worden belast met de werkzaamheden van reorganisatie van het Penitentiair Correctie Instituut dan wel de leiding van dit instituut, zulks onder ontlasting van zijn taak en werkzaamheden als Hoofd VDC.

Bij uitspraak van 2 september 2011 heeft het Gerecht bij beslissing bij voorraad het besluit van 1 juni 2011 geschorst omdat verweerder niet in redelijkheid had kunnen besluiten om klager te belasten met deze werkzaamheden nu deze, gelet op zijn opleiding en ervaring, voor hem niet passend zijn.

Bij besluit van 4 september 2011 is klager wederom de toegang ontzegd door de Minister van Algemene Zaken.

Bij schrijven van 14 augustus 2012 is klager van het voornemen van ontslag op grond van artikel 103 lid 1 aanhef en onder f LMA jo. artikel 2 lid 3 LVC op de hoogte gesteld.

Bij schrijven van 27 augustus 2013 heeft klager zich verweerd tegen voormeld voornemen tot ontslag.

Bij Landsbesluit van 28 november 2013 is klager met ingang van 1 december 2013 eervol ontslag verleend als Hoofd van de VDC op grond van a) primair onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken, b) subsidiair geconstateerde vertrouwensbreuk die aan zijn behoorlijk functioneren en/of aan het behoorlijk functioneren van de dienst in de weg staat. Een en ander zowel primair als subsidiair op basis van het bepaalde in artikel 103 lid 1 onder f LMA, en, zowel primair als subsidiair onder toekenning van een beëindigingsvergoeding gelijk aan 12 keer de laatstgenoten netto-maandbezoldiging van Gumbs, welke vergoeding in 12 maandelijkse termijnen zal worden uitgekeerd.

Klager maakt bezwaar tegen het Landsbesluit van 28 november 2013.

3. Regelgeving

Ingevolge artikel 2 lid 1 van de Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao is er een Veiligheidsdienst Curaçao die als doelstelling heeft het bevorderen van de fundamentele belangen van Curaçao bij het voortbestaan van de democratische rechtsorde, bij de integriteit van het bestuur, bij de interne veiligheid en andere vitale belangen van Curaçao en, waar nodig, het Koninkrijk der Nederlanden.

Ingevolge artikel 2 lid 3 LVC is het Hoofd van de Veiligheidsdienst belast met de dagelijkse leiding en het beheer van de dienst. Hij wordt op gemeenschappelijke voordracht van de ministers benoemd, geschorst en ontslagen, gehoord de Commissie als bedoeld in artikel 22, eerste lid.

Ingevolge artikel 3 lid 2 LVC bestaan de werkzaamheden van de Dienst uit:

- a. het verzamelen van gegevens over personen en organisaties, die door de doeleinden die zij nastreven, dan wel door hun activiteiten aanleiding geven tot het ernstige vermoeden dat zij een gevaar vormen voor de in artikel 2, eerste lid, genoemde belangen;
- b. het verrichten van veiligheidsonderzoeken ten aanzien van vertrouwensfuncties;
- c. het bevorderen van het nemen van maatregelen ter bescherming van de onder a. genoemde belangen, waaronder in ieder geval begrepen worden maatregelen ter beveiliging van in het belang van Curaçao, en waar nodig, het Koninkrijk der Nederlanden, geheim te houden gegevens, en van voor de instandhouding van het maatschappelijk leven van vitaal belang zijnde delen van de overheid.

Ingevolge artikel 3 lid 3 LVC informeert het Hoofd de ministers bij voortdurend over de uitkomsten van de werkzaamheden van de Dienst en stelt dezen in kennis van al hetgeen voor hen in de uitoefening van hun functie van belang kan zijn.

Ingevolge artikel 30 LVC draagt het Hoofd zorg voor:

- a. de bescherming van bij de Dienst verzamelde gegevens en van de identiteit van de bronnen waaruit deze gegevens afkomstig zijn;
- b. de veiligheid van personen met wier medewerking door de Dienst gegevens worden verzameld.

Ingevolge artikel 103 lid 1 aanhef sub f Landsverordening Materieel Ambtenarenrecht (LMA) kan de ambtenaar worden ontslagen op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

Ingevolge vaste jurisprudentie wordt onder ongeschiktheid verstaan: het behept zijn met dusdanige eigenschappen van karakter, geest en/of gemoed dat daardoor de betrokkene de functioneel vereiste persoonlijke eigenschappen mist.

4 Beoordeling

- 4.1. Klager maakt bezwaar tegen het ontslagbesluit van 28 november 2013. Ter zitting heeft klager medegedeeld in een andere betrekking werkzaam te zijn en niet langer aan te sturen op een terugkeer in de functie van Hoofd van de VDC. Klager handhaaft zijn bezwaar tegen de primair gekozen ontslaggrond (ongeschiktheid en onbekwaamheid voor de functie) en stelt dat het hem door een ongeschiktheidsontslag zo goed als onmogelijk wordt gemaakt om, op termijn, een nieuwe functie bij de politie dan wel anderszins te vinden. Voorts meent klager dat de toegekende beëindigingsvergoeding te gering is geweest.
- 4.2. Allereerst zal het verweer van klager dienen te beoordeeld dat het ontslagbesluit nietig is nu de Commissie die op grond van artikel 2 lid 3 van de LVC moet worden gehoord bij ontslag van het Hoofd van de Veiligheidsdienst, niet voldoet aan de vereisten van de wet. De Commissie stelt zich volgens klager niet onafhankelijk op en wekt openlijk de schijn partijdig te zijn. Het horen van een dergelijke commissie staat gelijk aan het niet horen van de Commissie.
- 4.3. Het Gerecht volgt klager niet in dit betoog. Niet betwist is dat de Commissie is gehoord conform artikel 2 lid 3 van de LVC over het voornemen om klager te ontslaan. Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat de Commissie, die in deze geen beslissings- maar slechts een adviesbevoegdheid toekomt, klager in dat kader nog had dienen te horen. Van de gestelde partijdigheid is het Gerecht niet gebleken. Het enkele feit dat de Commissie in de klager betreffende procedure(s) hem onwelgevallige adviezen heeft gegeven, is onvoldoende om te spreken van een schijn van partijdigheid die deze Commissie zou diskwalificeren. De overgelegde mailwisseling van de Commissieleden geeft geen aanleiding tot een ander oordeel.
- 4.4. Klager heeft verzocht om inzage in de stukken die hebben geleid tot voormeld besluit om zich te kunnen verweren. Klager laat daarbij na om concreet aan te geven met betrekking tot welke verwijten het hem onmogelijk is om verweer te voeren. Gelet op het vorenstaande alsmede op de omstandigheid dat in het ontslagbesluit en het voornemen tot ontslag, de verwijten uitgebreid zijn weergegeven, ziet het Gerecht geen aanleiding om het besluit op grond van het vorenstaande nietig te achten.
- 4.5. Het Gerecht stelt vast dat van de aanvankelijke (grote) verwijten die klager zijn gemaakt bij de diverse, aan het ontslagbesluit voorafgaande,

besluiten, in het ontslagbesluit van 28 november 2013 nog slechts - samengevat weergegeven - de volgende verwijten resteren: klager heeft de formateur en partijleiders op 4 oktober 2010 onjuist geïnformeerd, gehandeld in strijd met artikel 3 lid 3 LVC, zijn geheimhoudingsplicht geschonden, (welbewust en doelgericht) opdracht gegeven om belastende informatie over de toenmalige oppositiepartijen te verzamelen, welke informatie zonder de bij de VDC noodzakelijke controles terecht is gekomen in een memo dat is gelekt, opdracht heeft gegeven om gegevens aan de dienst te onttrekken, tijdens zijn toegangszegging een medewerker van de VDC verzocht om informatie te verschaffen en tijdens zijn toegangszegging met derden contacten heeft onderhouden, wijzende op het verstrekken gegevens van de VDC aan anderen dan bevoegden.

- 4.6. Beoordeeld zal dienen te worden of verweerders op grond van het vorenstaande in redelijkheid primair hebben kunnen besluiten dat sprake was van onbekwaamheid dan wel ongeschiktheid van klager voor het door hem beklede ambt, dan wel subsidiair dat sprake was van een vertrouwensbreuk die aan zijn behoorlijk functioneren en/of het behoorlijk functioneren van de dienst in de weg stond.
- 4.7. Het eerste verwijt aan het adres van klager is dat hij na de verkiezingen van 2010 de toenmalige formateur en betrokken partijleiders in strijd met de geldende regels en de in het verleden gebruikelijke gang van zaken, heeft medegedeeld dat de screening diende plaats te vinden aan de hand van het gebruik van de Staat van Inlichtingen en daarbij uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van een te verrichten veiligheidsonderzoek.
- 4.8. Het Gerecht overweegt in dit kader dat door verweerders niet is betwist dat de formateur met de Gouverneur had afgesproken om een antecedentenonderzoek mede omvattende een veiligheidsonderzoek in te stellen. Ook is niet betwist dat de Gouverneur dit bij brief van 29 september 2010 heeft bericht aan de Procureur Generaal. Dat klager vervolgens heeft gevraagd om een Staat van Inlichtingen in te vullen in plaats van de reeds ingevulde questionnaire is dan ook niet onbegrijpelijk, temeer nu niet is weersproken dat zonder een Staat van Inlichtingen geen, althans geen volledig veiligheidsonderzoek kan worden gedaan.
- 4.9. Tussen partijen is verder niet ter discussie dat was afgesproken tussen de formateur en de Gouverneur, dat zou worden aangesloten bij de procedure die wordt gevolgd bij een reguliere kabinetsformatie. Verweerders stellen dat klager deze procedure niet heeft gevolgd. Klager daarentegen stelt dat de in het verleden gebruikelijke gang van zaken is gevolgd. Volgens hem werd er altijd een Staat van Inlichtingen ingevuld. Voor het aanschrijven van bedrijven en instellingen zijn dezelfde (standaard)brieven gebruikt die in het verleden zijn gebruikt. Het had op

de weg van verweerders gelegen om het vorenstaande gemotiveerd te betwisten. De enkele stelling dat uit onderzoek is gebleken dat de screening in het verleden niet heeft plaatsgevonden aan de hand van de Staat van Inlichtingen volstaat dan niet. Gelet op het vorenstaande zal er vanuit worden gaan dat gehandeld is conform hetgeen gebruikelijk was. Dit leidt tot de conclusie dat uit het door verweerders in dit kader gestelde geen onbekwaamheid c.q. ongeschiktheid van klager kan worden afgeleid.

- 4.10. Het tweede verwijt aan klager is dat hij heeft gehandeld in strijd met artikel 3 lid 3 LVC door de Minister van Algemene Zaken en de Minister van Justitie, ondanks voldoende gelegenheden daartoe, niet te informeren over het Business Plan van 4 juni 2010 en de, onder meer na ontvangst van een jemens een minister verzamelde sms printgegevens, gedane aangiftes.
- 4.11. Het Gerecht overweegt in dit kader dat niet is betwist dat klager met de Minister van Algemene Zaken heeft gesproken op 11 oktober 2010 en dat was afgesproken om een presentatie over de werkzaamheden van de VDC te geven voor ministerraad. Ook is niet betwist dat het gebruikelijk was om de (voorganger van de) Minister van Algemene Zaken op maandag te spreken en dat deze afspraken tussen 11 oktober 2010 en 27 oktober 2010 tot twee maal toe door toedoen van de Minister niet zijn doorgegaan. Niet gesteld noch gebleken is dat klager de Ministers informatie heeft onthouden die in de uitoefening van hun functie van belang kon zijn of dat het Business Plan en de lopende onderzoeken waaruit de aangiftes waren voortgevloeid, acute aandacht van de Ministers vroegen. Aannemelijk is dat klager meende deze zaken ofwel tijdens de presentatie dan wel op een later moment te kunnen adresseren. Klager heeft daarbij natuurlijk niet kunnen voorzien dat hij niet meer dan 17 dagen zou dienen onder de nieuwe Ministers. Gelet op het vorenstaande en nu ook zal hebben meegespeeld dat de tijd van beginnende Ministers logischerwijs schaars is, kan niet worden volgehouden dat klager geacht moet worden te hebben gehandeld in strijd met artikel 3 lid 3 LVC. Dit betekent dat op grond hiervan in redelijkheid niet kan worden geconcludeerd tot onbekwaamheid c.q. ongeschiktheid van klager.
- 4.12. Het derde verwijt dat klager wordt gemaakt is dat hij zijn geheimhoudingsplicht heeft geschonden door de informatie die hem ter beschikking was gekomen uit hoofde van zijn ambt voor privédoeleinden te gebruiken, te weten in de procedures bij de ambtenarenrechter tegen de opgelegde maatregelen.
- 4.13. Met verweerders is het Gerecht van oordeel dat de geheimhoudingsplicht zwaar weegt. In deze geldt evenwel dat klager geen documenten in de openbaarheid heeft gebracht maar heeft overgelegd in het kader van een

achter gesloten deuren plaatsvindende procedure(s) bij het Gerecht waarbij verweerders de tegenpartijen waren. Niet valt in te zien dat, mede gelet op de voor rechters en advocaten geldende geheimhoudingsplicht, klager daardoor zijn geheimhoudingsplicht heeft geschonden, althans in redelijkheid kan klager niet worden verweten dat hij, in het kader van zijn verdedigingsbelang, de - naar zijn inzien relevante - stukken heeft overgelegd. Bij voorgaand oordeel weegt het Gerecht mee dat niet is gebleken dat klager niet over de betrokken informatie behoorde te beschikken en voorts dat niet is gebleken dat verweerders in de betrokken procedure(s) bezwaar hebben gemaakt tegen overlegging van de betrokken stukken.

- 4.14. Het vierde verwijt betreft het volgens verweerders (welbewust en doelgericht) opdracht geven klager tot het verzamelen van belastende informatie over de toenmalige oppositiepartijen, welke informatie zonder het toepassen van de vereiste controles, terecht is gekomen in een memo dat is gelekt. Volgens verweerders zou uit intern onderzoek zijn gebleken dat klager een dergelijke opdracht had gegeven. Verweerders laten evenwel na om bewijs van deze opdracht te overleggen. Voor zover verweerders zouden willen betogen dat dit bewijs niet is overgelegd aangezien het openbaar belang zich daartegen verzet, overweegt het Gerecht dat zulks, zonder nadere onderbouwing welke ontbreekt, niet aannemelijk wordt geacht. Nu klager heeft betwist een dergelijke opdracht te hebben gegeven, had het op de weg van verweerders gelegen om hun stelling te onderbouwen.
- 4.15. Voor zover al wel sprake zou zijn van een dergelijke opdracht overweegt het Gerecht dat het, gelet op de in artikel 2 lid 1 LVC opgenomen doelstelling van de Veiligheidsdienst, denkbaar is dat een Veiligheidsdienst onderzoek doet naar de leden van oppositiepartijen. Het enkele feit dat een Hoofd van de VDC opdracht geeft tot het verzamelen van informatie over de leden van de oppositiepartijen, kan op zichzelf niet leiden tot de conclusie dat klager niet geschikt of onbekwaam is voor zijn functie. Niet gebleken is daarbij dat de omstandigheid dat vervolgens een memo is opgesteld aan de hand van de verzamelde informatie en dat deze, zonder dat deze conform de daarvoor geldende regels was gecontroleerd, is gelekt, aan klager kan worden verweten.
- 4.16. Het vijfde verwijt aan klager is dat hij opdracht heeft gegeven om correspondentie-omslagen die in de VDC-kluis worden bewaard, te vernietigen. Van de vernietigde documenten is geen verslag of selectielijst gemaakt. Verder wordt klager verweten dat hij voor 10 oktober 2010 opdracht heeft gegeven om het archief van het kantoor van de Veiligheidsdienst van de Nederlandse Antillen te Sint Maarten te vernietigen. Klager heeft daarbij, volgens verweerders, expliciet aangegeven dat de door de AIVD ter beschikking van Sint Maarten

gestelde medewerker onder geen enkele voorwaarde kennis kon nemen van de betreffende documenten. Ook in dit geval is geen verslag of selectielijst opgemaakt.

- 4.17. Het ontslagbesluit maakt niet duidelijk wanneer klager opdracht heeft gegeven tot het vernietigen van de als eerste genoemde documenten. Het Gerecht zal er, nu niet anders is gebleken, vanuit gaan dat zulks is gebeurd in de tijd dat klager fungeerde als Hoofd van de VDC. Nu het Gerecht niet is gebleken van (procedure)regels omtrent de vernietiging van documenten, kan niet onverkort worden volgehouden dat klager zulks slechts mocht doen met wetenschap van de betrokken Ministers. Daarbij legt artikel 30 LVC een zorgplicht bij het Hoofd van de VDC voor bescherming van de gegevens en identiteit van de bronnen en de veiligheid van de met de VDC meewerkende personen. Nu klager voorts heeft gesteld dat alle documenten ook digitaal beschikbaar waren en dat het gebruikelijk was dat verjaarde gegevens op basis van voormelde zorgplicht werden vernietigd, hetgeen niet is betwist door verweerders, kan op grond hiervan zonder nadere onderbouwing welke ontbreekt, in redelijkheid niet tot ongeschiktheid of onbekwaamheid worden geconcludeerd.
- 4.18. Volgens klager is het archief van de Veiligheidsdienst van de Nederlandse Antillen op Sint Maarten in het kader van de ontmanteling van de Nederlandse Antillen in opdracht van de Minister van Justitie van de Nederlandse Antillen vernietigd. Niet betwist is dat ook deze documenten nog digitaal beschikbaar waren. Dat klager daarbij zou hebben gezegd, hetgeen klager betwist, dat de door de AIVD ter beschikking van Sint Maarten gestelde medewerker onder geen enkele voorwaarde kennis kon nemen van de betreffende documenten, kan op zich nog niet de conclusie dragen dat klager ongeschikt of onbekwaam was als Hoofd van de VDC. Evenmin is gebleken dat, naar verweerders lijken te willen suggereren, klager met de vernietiging kwade bedoelingen had tegen een nieuwe regering.
- 4.19. Tot slot wordt klager verweten tijdens zijn toegangszegging het Hoofd van het team belast met bijzondere middelen van de VDC te hebben verzocht om informatie voor hem uit te zoeken en te verschaffen, te weten het achterhalen van eigenaren van een aantal bedrijven middels bankgegevens en het nagaan of een deurwaarder bij de woning van de Minister was langs geweest. Verder wordt klager verweten dat hij tijdens zijn toegangszegging met derden contacten heeft onderhouden wijzende op het verstrekken van geclassificeerde gegevens van de VDC aan anderen dan bevoegden.
- 4.20. Nu voormelde verwijten voldoende duidelijk en concreet zijn geformuleerd, bestond er voor klager geen belemmering om daarop te reageren. Klager

heeft vorenstaande verwijten niet betwist. Het Gerecht zal dan ook van het gestelde uitgaan. Nu klager ermee bekend was dat verweerders hem de toegang hadden ontzegd dan wel hem had geschorst, dient te worden geconcludeerd dat klager met zijn handelen niet die afstand heeft bewaard tot het werk die van een ambtenaar mag worden verwacht tijdens een, al dan niet terechte, toegangszegging. Het slechts op basis van het vorenstaande verwijt concluderen tot ongeschiktheid dan wel onbekwaamheid van klager voor de functie acht het Gerecht te ver gaan. Niet alleen zou daarmee uit het oog verloren worden dat de overige verwijten geen stand hebben gehouden maar voorts ook dat de context van hetgeen wordt verweten, ontbreekt. Aldus schiet de onderbouwing te kort. Voor zover verweerders zouden willen stellen dat zulks wel blijkt uit het, om veiligheidsoverwegingen, niet overgelegde ontslagdossier overweegt het Gerecht dat het op de weg van verweerders had gelegen om zulks concreet te onderbouwen. Voorts heeft te gelden dat het Gerecht, mede op basis van hetgeen is overwogen in het bovenstaande beoordeling, uit de stukken de overtuiging heeft gekregen dat niet zozeer de ongeschiktheid of onbekwaamheid aanleiding heeft gegeven tot het ontslag maar veeleer de in elk geval door verweerders ervaren verstoorde arbeidsrelatie tussen partijen. Het Gerecht is dan ook van oordeel dat de primaire ontslaggrond geen stand kan houden. Beoordeeld dient te worden of de subsidiair aangevoerde grond stand kan houden.

- 4.21. Volgens vaste jurisprudentie kan in die gevallen waarin een ambtenaar redelijkerwijs niet kan worden gehandhaafd wegens de verstoorde verhoudingen die aan diens behoorlijk functioneren of aan het behoorlijk functioneren van de dienst in de weg staan en overplaatsing van de ambtenaar niet mogelijk is, de ontslaggrond van artikel 103 lid 1 aanhef en sub f LMA (onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt, anders dan door ziekte of gebrek), ruimer te worden geïnterpreteerd. In de motivering van het besluit dient wel duidelijk tot uitdrukking te komen dat niet zozeer ongeschiktheid van de ambtenaar in enge zin aan het ontslag ten grondslag ligt, doch de verstoorde arbeidsrelatie of de onverenigbaarheid van karakters. Naarmate het ontstaan van de onhoudbare situatie meer of minder aan de ambtenaar kan worden toegerekend, dient het aan het ontslag verbonden financiële nadeel minder of ruimer te worden gecompenseerd.
- 4.22. Bij vorenstaande beoordeling weegt mee dat het bestaan van een vertrouwensrelatie tussen een Minister en het Hoofd van de Veiligheidsdienst een absolute voorwaarde is voor een goede samenwerking tussen beiden (en de regering). Een Hoofd van de Veiligheidsdienst dient het volste vertrouwen van de Minister te genieten. Een conflict tussen beiden schaadt bovendien de dienst en leidt tot onduidelijkheid over de vraag wie nu de leiding geeft aan de dienst. Indien het vertrouwen blijvend komt te ontbreken kan de Minister niet wijken om

die breuk op te lossen en zal de ambtenaar dat dus moeten doen. Die noodzaak vloeit voort uit de positie van de Minister en zegt op zich zelf niets over de vraag aan wie het conflict en de vertrouwensbreuk zijn te wijten (zie ook GAZ 2011/49486, 2 september 2011).

- 4.23. Het Gerecht overweegt in dit kader dat tussen partijen niet ter discussie staat dat partijen vanaf de eerste contacten op gespannen voet met elkaar hebben gestaan. Verweerders hebben klager, kort na het aantreden van de nieuwe regering, op 27 oktober 2010 de toegang ontzegd en hem telkens weer met een nieuw besluit, volgend op rechterlijke uitspraken waarbij klager in het gelijk werd gesteld, verhinderd om terug te keren bij de VDC. Klager heeft dan ook sinds voornoemde datum, met uitzondering van twee uur, de facto niet meer als Hoofd van de VDC gefungeerd.
- 4.24. Weliswaar zijn de door verweerders aangedragen feiten en omstandigheden onvoldoende om tot een ongeschiktheidsoordeel te komen, de stellingen van verweerders en het verweer van klager in dat kader tonen wel aan dat verweerders en klager onvoldoende op een lijn zaten, en zitten, om verder met elkaar te gaan. De stelling van klager dat geen sprake is van verstoorde verhoudingen met de huidige Ministers, deelt het Gerecht niet. Door alles wat er tussen partijen is voorgevallen en gezegd, is een terugkeer op de werkvloer van klager geen optie meer. Dat klager zulks ook heeft ingezien blijkt uit het feit dat hij een andere betrekking heeft aanvaard.
- 4.25. Op basis van de stukken van het dossier en het behandelde ter zitting concludeert het Gerecht dat genoegzaam vast staat dat sprake is van verstoorde verhoudingen. De subsidiair aangevoerde grond voor het ontslag houdt derhalve stand. Niet geconcludeerd kan daarbij worden dat de verstoorde verhoudingen in overwegende mate aan klager waren te wijten. Los van de bijdrage die ook klager aan de verstoorde verhoudingen heeft gehad, blijkt uit de stukken dat verweerders vanaf het begin af aan, zacht gezegd, niet gelukkig zijn geweest met (het handelen van) klager. Verweerders hebben hun ongenoegen over klager niet uit de openbaarheid gehouden. Daarbij is bepaald niet getracht om (de goede naam van) klager te sparen. Dat verweerders ook hebben beseft dat de verstoorde verhoudingen niet in overwegende mate aan klager waren te wijten, blijkt naar het oordeel van het Gerecht uit het feit dat verweerders klager een vergoeding hebben toegekend.
- 4.26. Klager heeft in dit kader aangevoerd dat de vergoeding van 12 keer de laatstgenoten netto-maandbezoldiging van klager onvoldoende is. Klager stelt dat in vergelijkbare gevallen verweerders vergoedingen van minimaal 2 jaren hebben toegekend zonder inhouding van belastingen en premies. Klager maakt aanspraak op een vergoeding van immateriële schade gelijk aan vier jaren de laatstgenoten netto bezoldiging vermeerderd met een

materiële schadevergoeding gelijk aan NAf 90.000,= ter zake proceskosten, alsmede vermeerderd met een correctie van de vanwege de buiten functiestelling plaatsgevonden hebbende rechtspositionele benadelingen.

- 4.27. Uit het dossier is gebleken dat partijen reeds in de eerste helft van 2011 met elkaar in onderhandeling zijn gegaan over een beëindigingsvergoeding. Klager heeft een memo van 14 maart 2011 van de hand van verweerders overgelegd met berekeningen in dat kader. Gelet op het vorenstaande moet klager geacht worden reeds vanaf die tijd op de hoogte te zijn geweest van de plannen van verweerders om hem met een vergoeding naar huis te sturen. Niet betwist is dat klager gedurende de periode dat hij niet in actieve dienst was tot aan de datum van zijn ontslag, zijnde een periode van drie jaar, zijn salaris volledig doorbetaald heeft gekregen en ook het genot heeft gehad van een (dienst)auto. Gelet op het vorenstaande alsmede op de uit de stukken blijkende omstandigheid dat ook klager, zie bijvoorbeeld het laatste aan klager gemaakte verwijt, een aandeel heeft gehad in de verstoorde verhoudingen, is het Gerecht van oordeel dat verweerders in redelijkheid hebben kunnen besluiten tot de aangeboden vergoeding. Het Gerecht weegt voorts mee dat klager inmiddels weer een nieuwe betrekking heeft. Het Gerecht zal klager derhalve niet volgen in zijn betoog dat de vergoeding van - kort gezegd - 12 maanden (netto) salaris vanaf 1 december 2013 te gering is.
- 4.28. Nu van de door klager gestelde rechtspositionele benadelingen niet is gebleken, zal het verzoek om correctie daarvan worden afgewezen.
- 4.29. Gelet op al het vorenstaande is het Gerecht van oordeel dat verweerders niet in redelijkheid hebben kunnen besluiten om klager primair te ontslaan op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt. In zoverre is het ontslagbesluit nietig. Nu verweerders wel in redelijkheid hebben kunnen besluiten klager te ontslaan op (de subsidiaire) grond van een geconstateerde vertrouwensbreuk die aan zijn behoorlijk functioneren en/of het behoorlijk functioneren van de dienst in de weg staat, onder toekenning van een beëindigingsvergoeding gelijk aan 12 keer de laatstgenoten netto-maandbezoldiging van klager, zal het Gerecht het in het besluit van 28 november 2013 opgenomen ongeschiktheidsontslag nietig verklaren, onder in stand lating van het ontslag op grond van verstoorde verhoudingen onder toekenning van voormelde vergoeding.
- 4.30. Voor de vergoeding van proceskosten aan de ambtenaar kent de RAR geen regeling. Sedert de invoering van de Landsverordening administratieve rechtspraak en het daarbij behorende besluit proceskosten bestuursrecht wordt aangesloten bij de in dit besluit neergelegde regeling

zaaknummer: GAZ 2013/66329
uitspraakdatum: 2 februari 2015

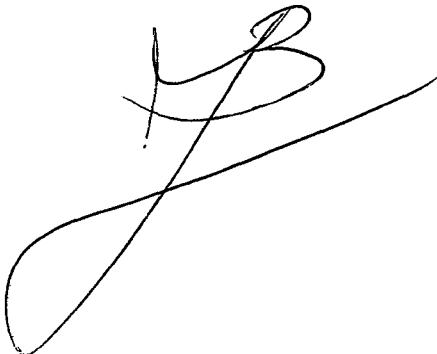
waarin een forfaitair bedrag voor de verschillende proceshandelingen is vastgesteld. Nu klager deels in het gelijk zal worden gesteld, zal het Gerecht de proceskosten bepalen op 2 punten (bezwaarschrift en zitting) ad NAf 700,=, zijnde een bedrag van NAf 1.400,=.

5. Beslissing

Het Gerecht in Ambtenarenzaken:

- verklaart de bezwaren van klager (deels) gegrond;
- verklaart het in het besluit van 28 november 2013 opgenomen ongeschiktheidsontslag nietig onder in stand lating van het ontslag op grond van verstoorde verhoudingen onder toekenning van een beëindigingsvergoeding gelijk aan 12 keer de laatstgenoten netto-maandbezoldiging van klager.
- bepaalt dat verweerders aan klager ten laste van de Landskas een bedrag van NAf 1.400,= zal betalen als bijdrage in de kosten van juridische bijstand.

Aldus gedaan door mr. M.W. Scholte, rechter in ambtenarenzaken, en in het openbaar uitgesproken op 2 februari 2015 in tegenwoordigheid van de griffier.

Tegen deze uitspraak staat voor beide partijen binnen dertig dagen na de dag van de uitspraak, indien de appellant in persoon of bij vertegenwoordiger of gemachtigde bij de uitspraak aanwezig is geweest, en in alle andere gevallen binnen dertig dagen na de dag van toezending van de uitspraak of de terhandstelling van een afschrift van de uitspraak, hoger beroep open op de Raad van Beroep in Ambtenarenzaken. Zie titel IV hoofdstuk 1 van de RAR.